Omegawill

4.

Kortyolgatják az erkélyen a kávét a kerámiabögrékből, próbálgatják a hogyan továbbot. Lazítani, csak lazán, szürcsöli Poigret, és Feuilletonra néz, összegezzük az eddig szövegelésbe mártottakat –

– Gondolom, vannak, vagyis megvannak a jegyzeteid…
Feuilleton kihúzza magát, bólint, bögrével a kezében oson az előszobába a kabátzsebéhez papírért.

– A Színésznőről semmi érdemlegeset nem tudunk. Népszerűségével tisztában van, hiszen ő maga, ezért élvezi, lubickol benne, sőt, az összes vele kapcsolatos történetben kihasználja, hogy a férfiak és a nők vágyaiban szerepel.

– A Producer rendkívül fontos ember, természetesen feddhetetlen, vele aligha tudunk bármit is kezdeni. Sem bűnjelek, sem indítékok nem övezhetik, egy gyilkossághoz nem is lehet köze, ugye, persze.

– A Rendező szerelmes a Színésznőbe és gyűlöli a Producert, azért is, mert függ tőle, és azért is, mert a nőt birtokolja, az álomnőt. Egyértelmű, hogy a gyilkosság az ő nyakába varrható.

Mindössze egy pillanatig tart az árnyék. Ischteny előre megmondta, a Rendezőt kell elkapni, és itt, az erkélyen nagyon súlytalan, hogy ki a hulla, hol van, lényegtelen. Egyfelől úgyis bűnjelek, indítékok és alibik gyűjtögetését kell folytatniuk, másfelől pedig hosszú oldalakon át kell még rohangálniuk és lövöldözniük, időnként egyenek, igyanak, nőzzenek, legyenek szellemesek, okosak, gyorsak és erősek, tudjanak jókat mondani, legyenek bátrak, sőt, vakmerők, hogy végül, amikor briliáns módon megoldják az ügyet, mindenkit átjárjon a kielégültség borzongása, ez igen, megérte hát az a rengeteg küzdelem, a sok parttalan vita a főnökökkel, politikusokkal és a buta műsorvezetőkkel, hiába hivatkozott az egész ostoba bagázs rációra, logikára vagy

éppen emberi jogokra, igenis elérte célját a vérfürdő, amitől a gyönyörű fehér papír és a tisztára pucolt monitor vörössé lesz, alvadás után bordóba hull, s a végén, a legvégén barnán a kukában köt ki mint semmi, és az eldobott csecsemők és aranyórák társaságában végre nyugodtan alhat, mindörökre megszabadulva az eszközitás nyűgétől, a francba is!

– Van bennünk érzelem, ha elsőre nem is észrevehető – tépegeti mosolyogva a Lány a világoskék ing ujját. Első szerelméről mesél, aki elvette a szüzességét. Boltokkal kezdték, aztán nagyban akartak játszani, betörés, rablás, embercsempészet, világháború. Poigret követi, koncentrál, hátha megtud valamit az ügyről, a Lány szerepéről az ügyben, jelenleg ugyanis halvány fogalma sincs.

Az estélyen bejelentik, hogy a gróf úr nem ér rá. Éppen délutáni sétája közepén tarthat, talán most érkezik a patakhoz. Ott általában mosolyogva kacsázik, mint édesapja egykoron, amikor Poigret és az apja is vele voltak, együtt járták a birtokot, többévszázados fák között, amelyek valóban az égig nyúltak. Poigret állandóan azt a vágyat érezte, hogy neki oda fel kellene másznia, persze azóta se tette meg, mindenféle pótszerekre kényszerül, hogy szembesüljön és kibírja, azokat a fákat nem lehet megmászni, hiszen az ágak gyengék, a szél erős, ő meg nehéz.

Vadászat a Történetre, hát igen, bólint egy tükörnek Poigret, szájába halas szendvicset gyömöszölve. Esszéisztikus gondolatmenetek, a számbavételek tömkelege, huj, huj, hajrá! A fránya tükörcserepek okozzák a bársony hálóingeket, amikben a nők olyan jól érzik magukat, hogy csupán egy apró lépés a népszerűség. Kényeskedni kell. A szövegelés is hajlékony, könnyen nyelhető legyen.

– Fáj a fejem ettől a pezsgőtől!

– Szinte alig iszol, csak eszel.

Gyógyíthatatlan hiányban szenved a Lány, retteg, hogy nem szeretik eléggé. Mégis meglehetős gyorsasággal lép át a problémán, s felveszi a jól kitalált, oly sokat gyakorolgatott, alakítgatott szerepet. Szárnyal, repül egyre magasabbra, egyre mélyebbre, táncol, pörög, fetreng, népszerül, élvez.

Poigret tompán néz körbe az erkélyen; Feuilleton, Ischteny meg Szabó kolléga. Látszódó leheletek, mindenféle badarságot morcognak összevissza, szélsőségekbe bonyolódnak, ahogy a jelentéseket övezve tömörülnek, tolakodnak kábán. Bele-belekapnak, akár a veszettek, bontogatják a hasonlatokat, a képeket centis hulladékká darálják, hogy talán kezük közé kerül az abszolútum, de nem, üres flakonok maradnak a tenyereken, a dolgok helyén lyuk tátong. Vadul szakad a jégeső, eltorzulnak az árnyékok, eredménytelenül sietnek be a lakásba.

– Tényleg ne haragudjatok – horkantja, szuszogja Ischteny befelefelé –, de az utóbbi két hét borzasztó volt! Nem ebben egyeztünk meg. Amit ti csináltok, az semmi, nulla, sőt, duplanulla! Le is húzhatnátok magatokat.

– Megbocsáss, főnök, de nincs igazad. Az ügy sokkal komplikáltabb…

– Nem! Ti értsétek meg végre egyszer s mindenkorra, hogy most nem a nyomozás számít. Az újságok, a rádiók meg a tévék mind-mind akcióra, izgalomra, szenzációra várnak. Mert mindenkit csak az érdekel. Naponta, kétnaponta kell valami, de ti lapokon keresztül csak filozofálgattok, esztétikai és etikai folyamatokban keresitek a megoldást, ahelyett, hogy szállítanátok a kellő izgalmat, a váratlan fordulatokat…

– De főnök, akkor most pontosan és tulajdonképpen mit akarsz te tőlünk?

– Nem érted? Akkor még egyszer, utoljára. Mi mindannyian kész szerepeket játszunk. Feszültséget, izgalmat, akciót, vért és hullát szállítunk, cserébe ünnepelt hősök vagyunk. De csak addig, amíg érdekesek vagyunk, amíg egy-két perces felvételeket, fotókat és bármilyen odabaszós rekonstrukciót tudunk produkálni, addig tehát mi vagyunk a faszacsávók, igen, és akkor dől a lé is, van pénz orrvérzésig, de ha nem, ha ilyen béna, mulya, majomfejű lúzerként szerepeltek, ha nem tudtok úgy viselkedni, mint egy zsaru, egy igazi férfi, aki ráadásul a jófiúk csapatában játszik, és reggelire három-négy seggfejből eszik rántottát, szóval ha nem vagytok senkik, akkor senkik is maradtok, bazmeg!

Ischteny kifullad, letörli a verejtéket, Poigret épp szólni akarna, de nem sikerül, mert Ischteny

rákiált:

– Ez volt az utolsó ilyen alkalom, mostantól úgy csináltok mindent, ahogy kell, világos?! És ne hívj meg egy ideig, úgyse jövök el.

Nem ajánlatos könnyen szerelembe zuhanni, fordul hátára a Lány, mivel a férfiak amúgy is sérülékenyebbek, feltehetően a véges orgazmusiádának köszönhetően. A nők önállóbbak is, simogatja Poigret arcát, hempereg, próbálja izgatni, hogy kielégülhessen. Impotens tigrisnek nevezi, csodálatos, határozottan lírai. Az éjszakák erdejében sárga láng legfeljebb pislákol. Enyészet, az enyészet az, amitől rettegek, kiált és térdel fel a Lány, nem akarok aszott mellű öreg kurva lenni! Nem akarom az időt, amikor már nem kellek a férfiaknak, nem! Nem! Nem! Nem!

Szomjas, kiszáradt. Menjenek a konyhába, főz teát, jó?

Magasra nőnek a fák az erdőben, madarak szállonganak az égig érő koronák felett, izzanak a bokrok, itt az ősz újra, talán mindig. Hiába, ő egy toposz. Nem lehet csak úgy hulladéktárolóba dobni, sikátorok mélyére dugni, széttört ablakok, daranjaira hullott székek, kiszívott üvegek közé, hogy a turkálók rátapossanak, hogy a lomtalanításért felelős szakemberek állandóan arrébb dobálják, mígnem szilánkjaira esik. Ritkán járó, de akkor veszedelmesen száguldó autók kerekei viszik magukkal, hogy erősebb fékezésnél a semmibe égjen. Szétfoszlik, megszűnik létezni, csöndesen a végtelenbe tűnik, ott újra összeáll eggyé, az ősszé, de már késő. Hézagosan lötyögnek az évek, a három évszak nem tudja kitölteni azt a nyomorult háromszázhatvanöt napot. Az emberek vonszolják magukat, többet sírnak, kevesebbet nevetnek, és a tavasz, a kikelet ugyanarra a sorsra jut, a nyár húzza legtovább, még a tél sem bírja. Csak a napok vannak, az órák, a percek, a pillanatok, meg az ember múlékonyan és sóváran valami teljesebbre vágyva. Persze nem változik semmi. Turkálnak a szemétben, ami szelektív és drága, de legalább csillog, de legalább feltűnő, és – ez a legfontosabb – népszerű.

Ártatlan ez így. Tiszta, romlatlan hit a szövegben, a valóság eltörpül, szinte felismerhetetlen.

Zene! Poigret szavakat keres, és hangokat talál.

Borongós reggelekre vadásznak, szürke ablakokra, fénytelen villanypóznákra, didergő játszóterekre. Igénylőlapok fojtogatják Feuilletont, aki az alapvető anya- és apakönyvi kivonatolásokhoz sem fér, mert titokban tárolják őket egy országos levéltári szekrény alsó polcán, ahogy benyúlnak, rögtön jobbra, a lehallgatandó telefonszámok listája mellett.

Két napja egyvégtében nyomoznak, le se vetkőztek, mi lehet a ruhájuk alatt, a bőrük felett. Hát, istenük, ilyen az élet, se jobb, se rosszabb. Kissé kimerültek. Ülnek a kocsiban, ásítozva bagóznak, némán beszélgetnek.

Hirtelen lövés dördül! Felsikoltanak a kerekek, Poigret rátapos a gázra, teletölti a lendület, szétrepeszti az energia, hogy-hogynem ellenőrzik a pisztolyaikat, mint az őrültek szirénáznak. Hatalmasat fékeznek egy palota előtt, kiugranak a járgányból, felrohannak a lépcsőkön, és már tüzelnek is rájuk, méghozzá gépfegyverből, a francba is!

Feuilleton felüvölt! Poigret megnézi. Csak súrolta a lábát a sorozat, persze az is fáj marhára. Füst, az ismerős szagok, Poigret visszalő, nyögés, zuhanás, még egyszer, újfent, nyögés, csend. Ketten voltak. Óvatosan felemelkedik. Nem! Hárman! Lábdobogás, menekül a szemét, utána! Ajtók, szobák, előterek, ajtók, ajtók, lövések, sorozatok. Poigret kiér az udvarra. Alig pár lépésnyire egy furgonba szállna a harmadik, benn még vagy ketten várják, fegyvert rántanak, tüzet nyitnak, zárótüzet, Poigret ledobja magát, aztán kerekek, motor, tank. Felrobbannak, bennégnek. Poigret visszasétál Feuilletonhoz, aki egészen tűrhetően van, telefonálnak, bemennek a kórházba.